

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **Mgr. P. B.**, bytem P., D. 841, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 6, osoby zúčastněné na řízení : **K2 invest s.r.o.**, sídlem Chrudim, Palackého třída 314, zast. JUDr. Tomášem Plavcem, advokátem, sídlem Chrudim, Rooseveltova 335, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.10.2009, č.j. 27128/2009-83/2059,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 26.10.2009, č.j. 27128/2009-83/2059, a usnesení Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.7.2009, č.j. KrÚ-22202/65/2009/OMSŘ/MV-1, sp.zn. SpKrÚ 22202/2009, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30ti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.7.2009, č.j. KrÚ-22202/65/2009/OMSŘ/MV-1, sp.zn. SpKrÚ 22202/2009, kterým bylo rozhodnuto dle § 28 odst. 1 s.ř., že žalobce není účastníkem územního a stavebního řízení o umístění a povolení stavby „bytová zástavba, lokalita Hodinářka - 1. etapa“, včetně odvolacího řízení, neboť územním rozhodnutím nemohou být dle správního orgánu přímo dotčena vlastnická práva žalobce k pozemkům nebo stavbám, jak předpokládá § 85 odst. 2 písm. b), 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

Žalobce se domáhal být účastníkem územního a stavebního řízení pro danou stavbu, neboť se jedná o bytové domy o výšce 6 nadzemních podlaží, které jsou dle žalobce v rozporu s územním plánem města Přelouč a žalobce je vlastníkem sousedního pozemku, tudíž jeho

vlastnické právo může být rozhodnutím navrhovanou stavbou přímo dotčeno (§ 85 odst. 2 písm. b) a § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona).

Dle nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 19/99 je nutné vykládat pojem „vlastník sousedního pozemku“ dle § 85 odst. 2 písm. b, § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona široce, tedy nikoliv pouze na osoby přímo sousedící, v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání, ale také nesoulad navrhované stavby s platným územním plánem přímo dotčeno. Postačí pouhá pochybnost ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu, aby na něj bylo pohlíženo jako na účastníka. Žalobce má za to, že stavba je v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Přelouče č. 112006 v závazných částech územního plánu, neboť území, na kterém vznikají výškové stavby, je dle územního plánu funkčně určeno pro bydlení městského typu Bm, jež je dle čl. 4 odst. 8 písm. a) územního plánu v rozsahu výškového omezení uvedeno, že zástavba v nefunkčních plochách městského typu může využívat všech forem rodinného bydlení, výška budov - maximálně dvě nadzemní podlaží s využitím podkroví. Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 52 Ca 39/2008-138.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nedovodil, že žalobce není v dané věci účastníkem ze svého závěru učiněného v předchozím odvolacím řízení, nýbrž posoudil znovu okruh účastníků územního stavebního řízení na základě vzdálenosti pozemku žalobce od vymezeného stavebního pozemku, ze situování předmětných staveb, existence stávající zástavby, která předmětné stavby od pozemku žalobce odděluje, ze způsobu připojení předmětných staveb na dopravní a technickou infrastrukturu a z jejich účelu, výšky a orientace vůči pozemku žalobce, které vylučují emise uvažované v § 127 odst. 1 o.z. včetně stínění, jak už i žalobcem namítaný přímý výhled z předmětných staveb na jeho pozemek a z toho vyplývající ztrátu soukromí. Na základě výše uvedených kritérií shledal, že postavení účastníka územního stavebního řízení žalobci nenáleží. Snížení tržní hodnoty pozemku nelze považovat za zřejmé přímé dotčení vlastnického práva (NSS 5 As 67/2008-111). Žalobcem uváděná výšková bytová výstavba jsou ve skutečnosti dva šestipodlažní bytové domy s částečně zapuštěným suterénem s maximální výškou 2,6 m, přičemž polemika žalobce se souladem s územním plánem města Přelouče nesměruje vůči odůvodnění žalobou napadenému rozhodnutí, ale zřejmě s odůvodněním předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 17.4.2009 (str. 7 a 8).

V dané věci vzhledem k četnosti různých procesních rozhodnutí je skutkový stav relativně nepřehledný, proto se soud zaměřil pouze na rozhodující rozsah vydaných rozhodnutí, které určily úvahu soudu o důvodnosti žaloby.

Rozhodnutím Městského úřadu Přelouč ze dne 1.7.2008, č.j. ST 170/2008 Zd, bylo dle § 79, 92 stavebního zákona vydáno k návrhu stavebníka (zúčastněné osoby na řízení) rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu bytová zástavba – lokalita Hodinářka – 1. etapa. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 31.7.2009, č.j. KrÚ-22202/65/2009/OMSŘ/MV-2, sp.zn. SpKrÚ 22202/2009, pro nepřípustnost zamítnuto podle § 92 odst. 2 s.ř., neboť žalobce nebyl účastníkem územního a stavebního řízení, jak plyne z usnesení Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.7.2009, č.j. KrÚ-22202/65/2009/OMSŘ/MV-1, sp.zn. SpKrÚ 22202/2009. Přičemž Krajský úřad Pardubického kraje konstatoval, že sice žalobce podal odvolání proti usnesení ze dne 3.7.2009

o neúčastenství žalobce, avšak odvolání nemá dle § 79 odst. 5 s.ř. odkladný účinek a nebrání tak rozhodnutí odvolacímu orgánu o podaném odvolání proti umístění a povolení stavby.

Usnesením Krajského úřadu Pardubického kraje 3.7.2009, č.j. KrÚ-22202/65/2009/OMSŘ/MV-1, sp.zn. SpKrÚ 22202/2009, bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení „o umístění a povolení stavby a v návaznosti na ně též řízení odvolacích“, neboť žalobce je vlastníkem pozemku vzdáleného od pozemku navrhované stavby cca 130 m, pozemek dotčený záměrem je situován vzhledem k pozemku žalobce jihovýchodním směrem, mezi pozemky se nenachází volná krajina, ale stavby řadových garáží ve velkém rozsahu. Dopravní napojení předmětných staveb je navrženo na opačném konci pozemku, nesměruje tedy k pozemku žalobce. Vzhledem k povaze stavby nelze očekávat emise hluku, kouře, škodlivin apod. na pozemek žalobce, stavby nemají společnou příjezdovou komunikaci s pozemkem žalobce, nelze připustit námitku stínění vzhledem k velikosti. Krajský úřad Pardubického kraje dovedl, že neexistují pochybnosti o neúčastenství žalobce z důvodu nedostatku přímého dotčení jeho vlastnických či jiných věcných práv k pozemku nebo stavbám.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.7.2009, bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26.10.2009, č.j. 27128/2009-83/2059, kterým se žalovaný ztotožnil se závěry Krajského úřadu Pardubického kraje.

V dané věci nastala situace, kdy v odvolacím řízení proti rozhodnutí o umístění stavby a povolení stavby, bylo odvolacím správním orgánem, Krajským úřadem Pardubického kraje jednak vydáno procesní rozhodnutí dle § 28 odst. 1 s.ř. o tom, že žalobce není účastníkem řízení o umístění a povolení stavby a to i řízení odvolacího, a přesto následně odvolací orgán vydal samotné rozhodnutí o odvolání žalobce, které rozhodnutím ze dne 31.7.2009 pro nepřipustnost zamítl. Krajský úřad pro Pardubický kraj tak rozhodl jako správní orgán I. stupně o tom, že žalobce není účastníkem krom jiného i odvolacího řízení, přestože žalobce podal odvolání, a zároveň i jako správní orgán II. stupně rozhodl o odvolání žalobce o umístění a povolení stavby. Již z tohoto konstatování je patrné, že procesní rozhodnutí o tom, že žalobce není účastníkem řízení, bylo zcela nadbytečné, neboť o tom, že odvolání podal neúčastník stavebního řízení, rozhodoval Krajský úřad Pardubického kraje rozhodnutím o odvolání, tedy rozhodnutím ze dne 31.7.2009. A zároveň nezákonné, neboť pokud podal žalobce odvolání, stal se účastníkem odvolacího řízení na základě svého podání a nebylo možné jej vyloučit z odvolacího řízení. Pokud měl krajský úřad za to, že žalobce není účastníkem správního řízení, měl rozhodnout pouze o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, nikoliv vydávat další procesní rozhodnutí o tom, že není účastníkem řízení. Ustanovení st. § 28 odst. 1 s.ř. z hlediska svého účelu nelze aplikovat v situaci, kdy případně neoprávněný účastník podává odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v takovém případě se má aplikovat výlučně ust. § 92 odst. 1 s.ř.

Jakkoliv žaloba směřuje pouze věcně do důvodů napadeného rozhodnutí a nikoli do procesních podmínek rozhodnutí, soud má za to, že k výše vadě musel přihlídnout i bez tvrzení žaloby, tedy nad rámec tvrzených žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., neboť i v případě, že by provedl věcný přezkum v rámci žalobních bodů, byl by soud konfrontován se skutečností, že Krajským úřadem Pardubického kraje provedená duplicita odmítnutí účastenství žalobce je v rozporu s správním řádem (28 odst. 1 s.ř., § 92 odst. 1 s.ř.).

Z důvodu uvedené procesní vady soud obě žalobou napadená správní rozhodnutí zrušil § 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 3 s.ř.s., neboť pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (28 odst. 1 s.ř., § 92 odst. 1 s.ř.), které měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, jelikož rozhodnutí o neúčastenství žalobce neměla být vydáno. V souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. soud ve výroku rozhodl o tom, že žalovanému věc vrací k novému řízení, avšak vzhledem k výše uvedenému krajský úřad již nebude vydávat nové rozhodnutí, neboť o odvolání žalobce proti umístění a povolení stavby bylo rozhodnuto dne 31.7.2009 rozhodnutím č.j. KrÚ-22202/65/2009/OMSŘ/MV-2, kterým bylo stavební řízení skončeno.

Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení tvořená zaplaceným soudním poplatkem.

Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud osobě zúčastněné na řízení povinnost neuložil.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.3.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková